
Я подумала якось, що стала по-іншому жити,

Як щасливі живуть і гортають, мов книгу, життя...

Крізь безмежжя страждань простелилась веселка над світом.

На розпутті доріг – вибираю лише майбуття!

Я повірила раптом, що може воскреснути сила,

Та, що живить любов і стирає сліпі почуття...

Як нуртується кров у тонесеньких річечках – жилах,

Повертаючи вперто мене з забуття!

Лариса Сай

Весняний дощ, неначе тих і сльози,

Що ллються із очей моїх так часто.

І я бентежусь, начебто мімоза,

Народжена для подиву і щастя.

І відчуваю, як весняний вітер

Нестримно пестить шовкове волосся.

Ми не могли з Тобою не зустрітись

Я загадала – і усе збулося.

Весняне сонце усміхом щасливим

Хвилює душу, сповнену чеканням.

Мені ти схожий на весняну зливу,

Якій я так радію несказанно.

Ой, летіли лебеді,

Лебеді летіли,

Та й упала з крилечок

Втома снігом білим

Тихо опустилася

На моє волосся...

Ой, летіли лебеді,

Чи лише здалося?

Ой, упали сніженьки

Білим сніговієм.

Серце захурделили

Віхоли – завії...

На волоссі – паморозь,

Срібна, білосніжна, -

Молода душа моя

Ще і досі ніжна...

Матері

Всі до Тебе сходяться дороги,

Всі край Тебе купчаться тривоги,

Всі до тебе горнуться надії,

Коли, Мамо, Ти в житті зорієш.

В тебе, рідна, найніжніша ласка,

В тебе, люба, найвірніша казка,

В Тебе, мила, найрідніші очі...

Як струмочок, голос твій хлюпоче.

І до Тебе стежки найкоротші,

І без тебе ночі щонайдовші...

Наче німб над нами в час розпуки,

Найсвятіші материнські руки.

О народись, прекрасне Слово,

У тихім сяєві врочистім,

І нагадай мені діброву

Останнім криком падолисту,

І душу підніми над світом,-

Над неповторним і чудовим,-

І забуяй небесним цвітом

Над згаслим сонцем пурпуровим!

Як часто потребуємо уваги

Людей, що поруч з нами у житті,

Як необхідна серцю рівновага,

З якою набагато легше йти.

Як повсякчас бракує нам любові,

До ближнього любові над усе,

Як часто нам не вистачає Слова,

Що зцілює і по житті несе.

Знайду слова пахучі, наче м'ята,

Їх простелю барвіночком хрещатим,

Сама ж спинюсь любистком коло хати,

Тебе з доріг далеких виглядати.

Знайду слова, барвисті, наче квіти,

Сльозою не забуду їх омита,

Край стежки маком стану пломеніти,

І Ти мене не зможеш розлюбити.

Життя людське – мов спалахи ядра,

Чи долі неймовірні візерунки.

Як прийде час, щоб звести з ним рахунки,

То спиниться у розчерку пера.

Великий світ, оманливий і мрійний,

Змаліє враз, уклякнувши до ніг.

І зойкне, і зупинить дивобіг,

Колись і переможний, і надійний.

Робота для душі – мов той двигун,

Якого "вічним" люди називають

І лиш тоді, коли її втрачають,

То розуміють віщу гамаюн.

В душі моїй відкрилися небеса.

Я Господу за це кажу спасибі.

Краса для мене є насущним хлібом.

Без неї лиш мовчать мої уста.

В душі моїй відкрились небеса.

Для прощення, уваги та любові...

І дай нам, боже, щоб у кожному слові

Нам відкривалась істина свята.

В душі моїй відкрились небеса,

І стало легко, гарно і високо.

І посміхнулось сонце ненароком,

Зачарувала осені краса.

Остання і захмарено – печальна.

Невтішна і гаряча, мов сльоза,

Неначе пісня щира і прощальна,

В якої вороття уже нема.

О друзі! Що без Вас на світі я –

Піщинка в морі, зіронька у небі?

Ми з Вами вже давно одна сім'я,

А що для щастя ще людині треба?

Хіба що пісню, може, осяйну,

Чи вірш барвистий, наче літнє поле,

Чи почуттів бездонну глибину,

Яку дарує нам чаклунка Доля?

Ви всі прекрасні, я Вас так люблю

За щирість і відвертість у розмові.

Коли б не Ви, то я, мабуть, з жалю

Навік замовкла. І страждало б Слово,

Яке давно просилося на світ

Із вуст мовчазних, здатних зааніміти...

А Ви, сердець подарувавши квіт,

Мене порятували, щоби жити...

І дивуватись веснам і красі,

Яка між нами сходить веселково...

Вів ат о друзі! Вам з води й роси!

І хай безсмертним буде сонце – слово!

Я – щастя, що постукало у двері

Душі твоєї. Ти їх відчини.

І не шукай причини чи вини

Ні в світі в цьому і ні на папері.

Хоч Біблія, відомо, Книга Книг

І мудрості джерело споконвіку, -

Не зцілила тебе, мов життєдайні ліки,

І не ступила щастям на поріг.

В очах твоїх – сніги розчарувань.

Безмежжя смутку. Ані просвітлини.

І у волоссі, мов туман, сивини,

І серце, наче льодовий кришталь.

Душа надломлена – неначе в птаха крила.

О як же їй злетіть, о як піднятись ввись?

І скільки в небо довго не дивись –

Та відірватись від землі несила.

Я щастя, що постукало у двері

Душі твоєї. Швидше відчини!

І в ту ж хвилину всім єством збагни.

Що бог – любов. Живий, не на папері.

Мальвине чекання

Красиві ружі, мов дівчата,

Повибігали до воріт.

Мо козаченьків виглядати,

Що вже давно пішли в похід.

Цвітуть край вікон дивні рожі,

Мого дитинства оберіг,

А мати, ніжна і хороша,

Дитя виводить на поріг.

Хай легко стелеться дорога

У невідомий білий світ.

Присняться мальви край порога,

Немов од матері привіт.

Приспів:

А Мальві-матері стояти,

Чекати тисячі віків.

Дітей у гості виглядати

З далеких і чужих світів.